

[Aksel Larsen.]

betænke sig meget på at binde dem på den måde, at de skal have skattevæsenets tilladelse til at hæve dem, hvis de er i nød og betryk og trænger til penge. De vil jo risikere, enten at de ikke får denne tilladelse af skattevæsenet, eller at skattevæsenet kan være syv lange og otte brede om at give den; og i mellemtiden kan det være gået galt for dem, fordi de ikke kunne disponere over deres egne penge. Jeg tror, at folk, der ikke med fuldkommen sikkerhed kan sige: nu kan vi i 3, 4 eller 5 år undvære disse penge, vil undlade at benytte sig af denne adgang til at få deres opsparing præmieret og sige: så sætter vi hellere disse penge, som vi har spåret op, ind til almindelig sparekasserente, for så kan vi da hæve dem, når det passer os.

Selvom vi ikke iøvrigt anser det for rimeligt og nødvendigt at blande os i de stillede ændringsforslag, er ændringsforslaget under nr. 3 til § 3 dog af en sådan art, at vi henstiller til tingets overvejelse, om det ikke burde forsvinde. Hvis ikke de partier, der sammen med regeringen står som forslagsstillere under debatten her, kommer til denne overbevisning, bliver vi desværre nødt til at anmode om særlig afstemning over dette ændringsforslag.

Iøvrigt vil jeg sige, at som lovforslaget nu agtes formuleret, skal det jo give indtryk af, at det ikke er rigmænd, der kan få opsparingspræmie, men kun folk med indtægter i hvert fald under 25 000 kr. — der er dog formodentlig tale om skattepligtig indtægt, så deres reelle indtægt er naturligvis større. Det kan jo se meget smukt ud på papiret, men jeg gad vidst, hvordan man vil føre kontrol med, at folk med en indtægt på, skal vi sige 20—25 000 kr. — for min skyld kan vi godt gå ned til 15 000 kr. — virkelig foretager denne præmieopsparing af deres løbende indtægt ved at nedsætte deres forbrug; man sender vel ikke snushaner ud i hjemmene for at se, om menuen ændres til havregrød 7 gange om ugen?

Der er jo ikke noget i vejen for, at de pågældende på en eller anden måde kan få pengene stillet til rådighed af folk, som har noget tilovers og ikke har noget imod på den måde at sikre sig en højere forrentning af deres penge enten for selv at hente bo-

nus hjem, når den bundne opsparingstid er ude, eller for at dele den med den, man har bedt om at lægge navn til opsparingskontoen. Jeg tror, vi vil opleve en hel masse af den slags, sådan at man slet ikke når det formål — eller i hvert fald kun i meget ringe grad når det formål — man påstår at ville nå, nemlig at forbruget sættes ned til gavn for valutaen. Derfor stiller vi os meget skeptisk overfor selve lovforslaget, men vi henstiller i hvert fald, at man nu ved anden behandling lader ændringsforslag nr. 3 udgå.

Hvad angår lovforslaget om udvidelse af adgangen til at få eksportkredit, synes vi egentlig, at det harmonerer meget dårligt med det oplæg, regeringen har givet til hele denne krisedebat. Regeringens oplæg er dette, at der er en akut valutamangel, som må overvindes ved, at vi spænder livremmen ind, herunder ved at staten sparer eller — for at gå over i de konservatives jargon — ved at man standser i hvert fald en del af pengeudpumpningen fra statskassen. Ved dette lovforslag stiller man imidlertid halvanden hundrede millioner kroner mere til rådighed, ganske vist til eksportkredit, men under alle omstændigheder penge, der sendes ud i erhvervslivet og muligvis senere vil komme igen. Jeg ved ikke, hvor mange år man mener der vil gå, før de kommer igen i form af valutaindtægt. Det er muligt, at dette er forsvarligt, jeg skal ikke gøre mig klog på det. Der er en mulighed for, at regeringen og finansministeren ved, hvad de gør i denne sag, men det forekommer mig altså at være i modstrid med den atmosfære, i hvilken regeringen selv er fremkommet med lovforslaget. Men, gudbevares, hvis regeringen står til ansvar for det, hvis regeringen virkelig mener, at det vil komme til at gavne eksporten og dermed beskæftigelsen — jeg er altså ikke helt sikker på det — så mener vi, regeringen skal have sin vilje, så vil vi ikke modsætte os ændringerne i loven om foranstaltninger til fremme af danske erhvervsinteresser, men vi vil være villige til ikke alene at lade de foreslåede ændringsforslag passere her, også til at stemme for lovforslaget ved tredje behandling.

Det må være tilladt, da denne debat dog nødvendigvis bliver en art fortsættelse af debatten i sidste uge, samtidig at fremsætte